

I

Zes was een beetje een belediging. Het was niet genoeg. Ik dacht dat ze een grotere boot nodig hadden. Dat is een citaat uit *Jaws*. De sheriff zegt het als hij de witte haai voor het eerst ziet, als hij ziet hoe groot hij is. Het is nu idioom voor overklast zijn. Zoals ‘in de wolken’ betekent dat je blij bent. Of ‘je beste beentje voorzetten’ dat je je best doet. Dus toen ik zag dat ze maar met z’n zessen waren, dacht ik dat ook. Ze zouden een grotere boot nodig hebben.

Aan de andere kant: het was een klein stadje – misschien konden ze er niet meer dan zes missen. Misschien was zes wel iedereen. En het was een dringende operatie. Paniekerig zelfs. Dat moest wel. Als dat niet zo was, zou het niet Wayne County geweest zijn. Dan zouden die gedegradeerd zijn tot controle van de afzetting. Dit was een haastig telefoontje geweest, gevolgd door een nog haastiger bevel: ‘Doe het nu, voordat hij weer in beweging komt. Je hebt niet de luxe om op versterking te wachten. In de tussentijd roepen we iedereen op die we hebben.’

Ik ben geen grote man – één meter tachtig, een kilo of vijfentachtig – maar ze benaderden me alsof ik een onbewaakte koffer was. Ze zagen er bang uit. Zenuwachtig. Waarschijnlijk hadden ze nog nooit zo’n klus gehad. Ze woonden in Wayne County om dit soort werk te vermijden. Koud zweet op gegroefde voorhoofden, gezichten stijf van de spanning. Een van hen had een trekje in zijn rechterooghoek. Waarschijnlijk een zenuwtic.

Maar ze deden het goed. Ze hadden niet geprobeerd me op te jagen. Ze schreeuwden niet, gaven geen tegenstrijdige instructies. Ze liepen door de bar zonder alarm te slaan. Een stilte volgde hen. De barman zette zelfs de muziek uit. Alle blikken waren op mij gericht. Niet iets waar ik destijds aan gewend was. Ze schaarden zich rond mijn zitje zonder elkaar in de weg te lopen en wachtten af. Er was geen vijandigheid. Gewoon agenten die hun plicht deden. Als ik niet had gezien wat er op tv was, had ik misschien niet geweten dat ze er voor mij waren.

Het is te simpel om te zeggen dat er goede en slechte agenten zijn. Agenten kunnen dapper en laf zijn, eerlijk en corrupt, en ze kunnen slim en dom zijn. En ze kunnen al die dingen zijn of geen van die dingen. Dus om het gemakkelijk te maken vertrouw ik agenten niet. Ik vertrouw niemand. Daarom leef ik nog.

Nog voordat ik ze had gezien had ik verschillende scenario's geoefend. Geen ervan was goed. Ze pakten niet goed uit voor mij en ze pakten zeker niet goed uit voor hen. Uiteindelijk kwam het neer op wiskunde: als al je opties slecht zijn, kies je de optie die je in staat stelt om nog een dag te vechten. Je speelt op winst.

Voordat ik naar een nieuwe plek ga, zorg ik ervoor dat ik niet naar een stad ga als in de eerste *Rambo*-film, die met de sheriff die niets van zwervers moest hebben.

Het politiebureau van Wayne County bestreek een groot gebied en de sheriff was een vrouw die Diane Long heette. Ze hadden een goede reputatie. De mannen die voor me stonden waren de agenten die patrouilleerden. Gedegen, no-nonsense agenten. Niet zo high profile als de NYPD, maar in een klein departement als Wayne County maakte de grote verscheidenheid van hun dagelijkse roosters ze taai en flexibel.

Tot nu toe had niemand iets gezegd. Hun wapens waren getrokken, maar bleven langs hun zijde. Het was geen impasse – ze wachtten op een signaal. Een man met brigadiersstrepen gaf hun rugdekking. Hij zei: 'Nu,' en als één man brachten ze hun wapens omhoog.

Twee van hen hadden een Taser X26 in de hand. Zwart en geel en onaangenaam. Als ze worden afgevuurd lanceren ze twee sondes die zich vasthechten aan de kleding of huid van het doelwit en vormen zo een elektrische stroomkring. Doet vreselijk pijn. Sloopt je volledig. Ze hebben een bereik van bijna vijf meter, en de agenten bevonden zich op tweeënhalve meter afstand. De ideale afstand. Ik wilde niet getaserd worden.

De enige vrouw van de groep richtte een geweer op mijn borst. Ik kon niet zien wat voor kogels ze in haar wapen had, maar mijn gevoel zei dat ze niet dodelijk zouden zijn. Waarschijnlijk rubberkogels. Genoeg om een flinke kneuzing te veroorzaken en me als ik zou staan te vloeren. Ballenbrekers, noemde ik ze ooit. Nutteloos, tenzij je de regels in de wind slaat en op iets zachts en bungelends richt, want bij een twee meter lange spierbundel die een Hulk-achtige inzinking heeft nadat hij in de sportschool te veel heeft gesnoept, kietelt een schot

midden op het lichaam nauwelijks. Maar een schot op de ballen...

Ze hadden de opdracht gekregen me levend binnen te brengen.

Dat was goed.

De sergeant droeg een standaard Glock. Een serieuze man met een serieus pistool. Geladen met 9 millimeter-parabellums. Als zó'n geval me midden op het lichaam raakte, zou ik niet meer opstaan. 'Parabellum' komt van het Latijnse *para bellum*. Het betekent 'voorbereiden op oorlog'. Ik heb het altijd een goede naam voor een kogel gevonden. De sergeant had een borst als een fust, vierkante schouders en een nog vierkantere kin. Zijn mond vormde een starre grimas. Zijn staalgrijze ogen waren op mij gericht zonder zich los te maken. De Glock was niet getrokken, maar zijn hand rustte op de kolf en de holster was losgemaakt. Hoewel ik de indruk had dat hij te horen had gekregen dat hij zijn wapen niet op mij mocht richten, wist ik dat zijn hand bij het minste gevaar zou schieten, alsof hij op afstand werd bestuurd. Ik begreep de woede van de man: ze knapten het vuile werk van iemand anders op en, federaal bevel of niet, hij wilde niet dat zijn jongens gewond raakten door een klootzak van wie hij tot een halfuur eerder nog nooit had gehoord.

De sergeant nam het woord. 'Kunt u alstublieft met ons meekomen, meneer?'

Ik zei: 'Jullie hebben een grotere boot nodig.'

2

Een uur voordat alles helemaal uit de hand liep, zat ik in de bar van een hotel met een pot thee. Het was goede thee, vol tannine. Sterk genoeg om er een lepel in te zetten. Mijn achternaam is Duits – mijn grootvader verhuisde op zijn veertigste naar de Verenigde Staten, kreeg zijn staatsburgerschap in '46 en liet de umlaut in König vallen toen Duits zijn niet populair was – maar mijn moeder is Engels en ik geloof dat mijn liefde voor deze drank daarvandaan komt. Ik drink wel koffie, maar ik hou het meest van thee.

Ik bemoeide me met mijn eigen zaken. Probeerde niet op te vallen. Dat is wat ik doe. Ik bemoei me met mijn eigen zaken en probeer niet op te vallen. In de regel vermijd ik kleine steden, het soort dat vreemdelingen onthoudt, maar er was een congres van schade-experts. En congressen veranderen alles. Iederéén is tijdens een congres een vreemdeling. Steden zijn druk en dat is goed. Menigtes zijn mijn vrienden. Ik kan menigtes goed gebruiken.

Ik zigzagde door de staat New York. Ik was van plan om langs Chittenango te gaan, de geboorteplaats van de schrijver van *The Wonderful Wizard of Oz*, L. Frank Baum. Ik had gehoord dat de trottoirs van de stad geel zijn geschilderd, en als je niets anders te doen hebt dan in beweging blijven, kun je net zo goed dingen gaan bekijken. Ik had echter geen haast en die avond belandde ik in het stadje Gosforth in Wayne County. Ik hoopte op een warme maaltijd en misschien een goedkope kamer voor de nacht. Ik was de hele week buiten geweest en hoewel het warm was en ik een eenpersoonstent voor backpackers had, ga je normaal gesproken niet dood van een beetje luxe. Maar ik ben dan ook geen normaal iemand.

Ik zat in de lobbybar van het Four Pines Hotel. Die was net als duizenden andere bars: zithoekjes in de vorm van een hoefijzer, roodleren fauteuils en ronde krukken aan de bar. Schril gelach en verhoogd testosteron. Een ongeïnteresseerde, door acne geteisterde barman die de glazen poetste met het vod waarmee hij net de tafels had afgeveegd.

Zeven stille televisies die allemaal dezelfde wedstrijd lieten zien: Red Sox en de Yankees op Fenway Park. Ik zat in een zithoekje. Het was bekleed met rood, plastic leer. 'Pleather' noemen ze het geloof ik. Het wordt geleverd op lange rollen en is gemakkelijk schoon te veegen. Ik bekeek de menukaart terwijl ik het laatste restje van mijn thee dronk.

Het eerste wat misging was dat de barman een schaalpje pinda's op mijn tafel zette.

Ik had ergens gelezen dat het gemiddelde schaalpje pinda's in bars sporen bevat van meer dan honderd unieke soorten urine. Mannen en vrouwen die terugkomen van het toilet zonder hun handen te wassen. En hoewel een ander onderzoek dat weerlegde, was de misschien nog wel ergere bewering in dat onderzoek dat meer dan veertig procent van de ijsblokjes coliforme bacteriën bevatte: bacteriën afkomstig uit menselijke uitwerpselen. Ik had al bijna tien jaar geen pinda meer aangeraakt. Ongeveer even lang had ik mijn cola warm gedronken.

Ik schoof de pinda's weer in de richting van de barman. 'Nee, dank je,' zei ik, en meteen wenste ik dat ik dat niet had gedaan. Gratis dingen weigeren was ongebruikelijk. Het was gedenkwaardig.

De barman keek me vreemd aan en haalde toen zijn schouders op alsof dat zo vaak gebeurde. Hij pulkte aan een plekje in zijn nek en zei: 'Wilt u iets te eten bestellen?'

'Hamburger,' antwoordde ik. 'Een dubbele American Classic, kort gebakken, met bacon en Monterey Jack-kaas. Erbij friet en een chocolademilkshake.'

'Goeie keuze,' zei hij. 'Dat is m'n favoriet.'

Dat betwijfelde ik. Hij had hetzelfde gezegd tegen twee vrouwen die nog geen tien minuten eerder *mac and cheese* hadden besteld.

'Het kan een halfuur duren,' voegde hij eraan toe, nadat hij mijn bestelling had genoteerd. 'Het lijkt erop dat iedereen nu aan het eten is.'

Dertig minuten was veel te lang. Ik wilde voor het donker werd weer op weg zijn. Een veiliger plek dan het Four Pines vinden om te overnachten. Ik haalde een biljet van twintig dollar uit mijn rolletje. 'Gaat het hier sneller mee?'

'Aanzienlijk,' antwoordde hij terwijl hij het in zijn schortzak stopte. 'Een kwartier?'

Ik weet niet waar ik twintig dollar voor had betaald, want mijn hamburger en milkshake deden er langer over dan het beloofde kwartier.

Het duurde zelfs langer dan het oorspronkelijke halfuur. Toen het eten eindelijk arriveerde, was het dezelfde barman die het kwam brengen. Hij deed geen poging om zich te verontschuldigen. Hij zette hem gewoon op tafel, met bestek, waarna hij terugliep naar de bar en weer glazen begon te poetsen. Af en toe wierp hij een blik op me, maar hij deed alsof hij wist dat hij dat niet moest doen.

Hij gedroeg zich anders en in mijn wereld is dat een enorme rode vlag.

Ik moest ervandoor. Ik wist niet wat er gebeurd was, maar ik had de afgelopen zes jaar niet overleefd door af te wachten of ik wel altijd gelijk had. Het was jammer, maar de barman staarde nu openlijk. Hij deed niet eens moeite het te verbergen. Het was tijd om verder te gaan. Ik trok mijn rugzak dichterbij me toe. Alles wat ik bezat zat erin en hij was altijd binnen handbereik.

En toen zag ik de televisie.

Er was een kort nieuwsbericht te zien, zo'n update van twee minuten tijdens een wisseling van slagbeurt. Hoewel we in de staat New York waren en de Yankees speelden, keek niemand echt naar de wedstrijd. Ik keek zo nu en dan omhoog om te kijken wat de stand was.

De peroxideblonde presentatrice las in stilte het laatste nieuwsbericht voor voordat ze weer naar de wedstrijd schakelden. Onderaan was ook een lopende tekstbalk, zo'n horizontaal geval met de koppen van de dag en een gratis telefoonnummer om te bellen. Ik was te ver weg om te zien wat er stond, maar het beeld op het scherm was glashelder.

Het was een foto. Hoewel ik hem al jaren niet meer had gezien, kende ik hem goed.

Ik staarde naar het scherm.

Mijn eigen gezicht staarde terug.

3

Het was een foto uit mijn vorige leven. Bijna vijftien jaar oud, maar nog steeds de meest actuele die er was. Als je verdwijnt, moet je onder andere al je foto's vernietigen, en ook als ik maar een dag had gehad, zou ik de tijd hebben genomen om dat te doen. Bijna elke foto van me was weg. Verbrand of gewist. Maar er waren foto's waar ik niet bij kon. Foto's in federale databanken.

De instantie die de foto op het tv-scherm had geregeld was dezelfde die de foto had genomen: de United States Marshals. Ik had eindelijk hun lijst van vijftien meest gezochte personen gehaald. Ik was nu een van de meest gezochte voortvluchtigen van het land.

Wat niet logisch was. Ík wist waarom ik was verdwenen, maar de u.s. Marshals niet. En zelfs als ze het wisten zouden ze me niet op deze manier zoeken. Ze zouden een andere, rustigere manier vinden. Mij op de lijst zetten suggereerde wanhoop, iemand met een deadline.

Na wat een eeuwigheid leek keerde de zender terug naar de wedstrijd. Een zwakke stem aan het einde van de bar juichte. Ten minste één persoon keek naar de wedstrijd. Ik keek rond en voelde me blootgesteld. De barman keek nog steeds naar me.

Ik had een probleem. Mijn gezicht was te zien op een nationale zender, niet op een lokale, en het had er niet uitgezien alsof het breaking news was. Het had al een paar dagen oud kunnen zijn, zelfs weken. Zes jaar lang was het niemand gelukt om bij me in de buurt te komen. Ik hoopte dat mensen dachten dat ik dood was. Dat ik ergens in een achterafstadje was gestorven. Anoniem. Maar de federale overheid had gewoon aan elke opportunist verkondigd dat ik springlevend was.

Het jachtseizoen zou weer beginnen.

Wat een beetje vervelend was.

Ik moest dit tot op de bodem uitzoeken. Maar de antwoorden lagen niet in Gosforth. Ze zouden gevonden worden in Arlington, Virginia. Daar hadden de u.s. Marshals hun hoofdkwartier. Iemand daar zou weten wat er aan de hand was. Ik had nog steeds vrienden in Arlington.

Ik pakte de hamburger en nam een hap. Hij was vreselijk. Rundvlees uit blik, een dun plakje tomaat en slappe, bruine sla. Het deegachtige broodje was niet gebakken en twee keer zo groot als nodig was. Ik nam evengoed een hap. Ik wilde morgenvroeg tachtig kilometer verderop zijn en had geen idee wanneer ik weer zou eten. Sla nooit calorieën of slaap af, was me geleerd.

De eerste aanwijzing dat ik te laat was kreeg ik toen ik keek of de straat leeg was. Mijn zithoekje bevond zich aan een raam en hoewel de gordijnen dicht waren, trok ik ze af en toe opzij en gluurde ik naar buiten. Niet naar iets in het bijzonder – tot het nieuwsbericht had ik geen reden gehad om te vermoeden dat er iets aan de hand was – het is gewoon een van die dingen die je doet als je bij een raam zit: je kijkt naar buiten. De laatste keer dat ik had gekeken was het druk geweest in de straat.

Nu leek het wel een lege filmset.

Het was geen toeval. Zonder externe factoren zou de straat die leeg was een fenomeen zijn. Statistisch onwaarschijnlijk.

De straat was ontruimd. Er was een kordon opgezet. Ergens uit het zicht. Een menigte toeschouwers achter een barrière, camera's van telefoons in de aanslag, wachtend tot er iets zou gebeuren.

Het was waarschijnlijk de barman geweest die het gratis nummer had gebeld. Hij moet de hele dag naar mijn foto hebben gekeken en had zijn ogen niet geloofd toen ik binnenkwam. Hij was met een bakje pinda's aan komen lopen om het te controleren. Ik had gedacht dat hij vreemd had gekeken omdat ik in urine gedrenkte pinda's had geweigerd, maar het moet het moment zijn geweest waarop hij zich realiseerde dat hij niet gek aan het worden was. De man in zijn bar was een van de meest gezochte voortvluchtigen van de U.S. Marshals. Toen ik mijn hamburger bestelde, gaf hem dat het excuus dat hij nodig had om naar de keuken te gaan om zijn telefoontje te plegen. Hij had waarschijnlijk te horen gekregen dat hij normaal moest doen, me als dat even kon moest vertragen. De politie tijd geven om iets te regelen. Daarom had mijn eten er zo lang over gedaan. Instinct en ervaring vertelden me dat ik gearresteerd zou worden. Dat er buiten al een team stond. Niemand ging zonder hun toestemming naar binnen of naar buiten. En als ze al voor de deur stonden hield dat in dat het nu zou gebeuren.

Ik legde mijn handen op de tafel en ging rechtop zitten, als een stokstaartje.

Ik wilde niet dat er iemand gewond zou raken.

4

‘Jullie hebben een grotere boot nodig,’ zei ik tegen de sergeant met de Glock.

Hij fronste zijn wenkbrauwen. Hij had waarschijnlijk ingestudeerd wat hij moest zeggen als hij bij mijn tafel aankwam en ik hield me niet aan zijn script. Hij had me gevraagd om met hem mee te gaan en het was de bedoeling dat ik opstond. In plaats daarvan zei ik dat hij een grotere boot nodig had. Zonder context was mijn antwoord onzin. Irrationeel.

Ik nam een frietje van mijn bord en stak het in mijn mond. Het was vettig, alsof de olie niet heet genoeg was geweest toen hij de frituur in was gegaan. Ik pakte een ander en hield het omhoog.

‘Wist u dat de Fransen en de Belgen voortdurend met elkaar in conflict zijn over wie de friet heeft uitgevonden?’ zei ik. ‘Volgens de Belgen is het het zoveelste geval van Franse gastronomische hege-
monie. Dat elk Belgisch gerecht dat de Fransen lekker vonden werd opgenomen in hun eigen gastronomie en vervolgens tóégeëigend als hun eigen keuken.’

‘Dat wist ik niet, meneer,’ zei hij. Hij was duidelijk in de war. Ik had het over grotere boten gehad en nu had ik het over friet.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Persoonlijk denk ik dat de kans groter is dat friet uitgevonden is in Spanje. Dat was het eerste Europese land dat de aardappel kreeg nadat die uit de Nieuwe Wereld was gekomen, en ze hadden al de traditie dat ze hun eten in olie bakten.’

Hij trok zijn wenkbrauwen op.

‘Ik keek vroeger veel tv,’ zei ik. ‘En ik las veel boeken.’

‘En nu?’

‘En nu niet zoveel meer,’ zei ik. ‘Maar goed, sergeant, ik vertel u alleen maar over de herkomst van friet om aan te tonen dat de dingen niet altijd zijn wat ze lijken. Iets Frans noemen maakt het nog niet Frans.’ Ik gooide het frietje terug op het bord. ‘En iemand op de lijst van meest gezochte personen zetten maakt hem nog geen crimineel.’

‘Dat zal ik onthouden, meneer.’

‘Sta ik onder arrest?’

‘Nee, meneer. Maar we willen wél graag praten.’

‘Jullie zijn met z’n zessen. Praat maar met elkaar.’

De sergeant lachte niet. Die grap had hij waarschijnlijk al duizend keer gehoord. ‘Ik wil dat u met ons meegaat naar het politiebureau, meneer.’

‘U hebt een fout gemaakt, dat weet u toch?’

‘Dat zei u al, meneer,’ zei de sergeant. ‘En ik weet zeker dat het wordt opgelost. Maar niet hier.’

Ik nam nog een hap van mijn hamburger en wenste toen dat ik dat niet had gedaan. ‘Nee, ik bedoelde dat u een táctische fout hebt gemaakt.’

‘Is dat zo, meneer?’

‘Inderdaad,’ zei ik. ‘Is dit een leermoment, sergeant?’

Hij reageerde niet. De vingers die op zijn Glock rustten spanden zich echter aan. Een waarschuwing.

‘U hebt een tactische fout gemaakt, want nu hebt u een probleem,’ vervolgde ik. ‘U had moeten wachten tot ik was weggegaan uit het hotel, of toen ik aan de bar mijn rekening aan het betalen was. Overal was beter geweest dan hier.’

‘En waarom is dat, meneer?’ zei de sergeant.

‘Praat u me naar de mond, sergeant?’

‘Ik wil dit gewoon afhandelen met zo min mogelijk gedoe, meneer. Laat deze beste mensen verdergaan met hun avond.’

‘Je moet nooit proberen iemand aan te houden die in een hoekje zit, sergeant,’ zei ik. ‘Niet als het niet nodig is.’

Ik haalde de bovenkant van het broodje van mijn hamburger en gooide het vlees opzij. Maakte er een broodje sla met tomaat van. Ik nam een hap. Het was maar iets lekkerder.

‘Dit is een krap hoekje en de tafel zit vast aan de vloer,’ zei ik. ‘Ik kan mijn benen om de middelste pilaar slaan. Naar beneden reiken en hem met beide handen vastpakken, zorgen dat ik een onbeweeglijk object word. U kunt me er natuurlijk proberen uit te slepen, maar het beste wat u kunt doen is een agent aan weerszijden van me zetten. Twee is nooit genoeg. Mijn bilspieren zijn sterker dan hun bicepsen. En u kunt uw wapens niet gebruiken. Ik ben ongewapend. Er is geen levensbedreiging. En nog belangrijker: op dit moment zijn er minstens

tien mensen die dit filmen met hun telefoon, elk van hen een potentiële burgerjournalist. Dus als ik weiger het hoekje vrijwillig te verlaten, zit er maar één ding voor jullie op: me naar buiten slepen. We hebben al vastgesteld dat dat niet zal werken, maar u moet het proberen, toch? U kunt uw autoriteit niet op deze manier in twijfel laten trekken.'

Ik wees naar mijn afgedankte hamburger. 'Dertig dollar heeft dit me gekost. Als u iemand wilt arresteren, arresteer dan de kok,' zei ik. 'Hoe dan ook, u ziet eruit als een intelligente man. Een strategisch denker. En nu vraagt u zich af of ik misschien wil dat u me naar buiten sleept. Tot nu toe doet u het goed. Jullie houden allemaal afstand. Maar zodra één van uw agenten bij me in het zitje is, verandert alles. U zou niet zo dom zijn om hem met een wapen naar me toe te sturen, maar deze hamburger is taaier dan gedroogd vlees en de kok is zo vriendelijk geweest om hem met een gekarteld mes naar me toe te brengen. In minder dan een seconde kan ik het mes naast zijn halsslagader hebben. En nu heb ik een gijzelaar. De vrouw met het geweer blokkeert uw blikveld en tegen de tijd dat u zich beweegt, ben ik van mijn plek gekomen en gebruik ik uw agent als een ballistisch schild. U ziet eruit als een goede vent, ik betwijfel of u de moeilijke beslissing zou nemen en door hem heen zou schieten om mij tegen te houden. Ik heb nu opties. Misschien loop ik met hem naar buiten en waag ik mijn kans met degenen die u op straat hebt. Of misschien neem ik uw agent mee naar de keuken achter de bar. Gebruik ik wat van hun kokende vet om brand te stichten. Zorg ik ervoor dat het hotel geëvacueerd moet worden. Veroorzaak paniek. Glip weg in de chaos.' Ik zweeg even en glimlachte beleefd. 'Dáárom hebt u een fout gemaakt, sergeant.'

Ik moet de sergeant nageven dat zijn houding nauwelijks veranderde. Een lichte verstijving van zijn ruggengraat, een onwillekeurige trilling van zijn trekkervinger. Hij ging een meter naar links. Zorgde ervoor dat de agent met het geweer zijn blikveld niet blokkeerde.

'Rustig maar, sergeant,' zei ik. 'Ondanks wat u misschien denkt ben ik een van de goodguys. Ik ga met u mee. Maar ik wil graag mijn milkshake opdrinken.' Ik pakte mijn glas op.

'U moet nu echt meekomen, meneer.' Zijn stem was nu hard en vlak, zijn ogen strak.

'Ik denk dat ik mijn milkshake opdrink,' zei ik. Ik keek hem over de rand aan terwijl ik een slok nam.

De hamburger was dan misschien wel een sof, maar de shake was

koud, dik en romig. Het maakte niet uit hoe hard ik zoog, hij maakte zelf wel uit hoe snel hij omhoogkwam door dat rietje. Ik zette het glas neer. Als ik te snel dronk, zouden de bloedvaten in mijn gehemelte zich snel vernauwen. Ik zou hoofdpijn krijgen.

‘Nou, dit is ongemakkelijk,’ zei ik.

De sergeant liep rood aan. In een minuut was hij de controle over de situatie verloren. Iedereen rondom het hoekje wist dat. De vrouwelijke agent werd onrustig. Ze had aan het kortste eind getrokken. Ze hield haar geweer nu al een tijdje omhoog en haar armen begonnen moe te worden. Haar armen in deze houding houden hield in dat ze het gewicht met slechts één of twee spieren vasthield. Als ze een krijgsgevangene was geweest, zou het een stresshouding zijn genoemd. Expliciet verboden volgens de Geneefse Conventies. Ik vroeg me af wat haar sergeant zou doen. Als ik het was geweest, had ik gerouleerd en ervoor gezorgd dat iedereen aan de beurt kwam. Maar aan de andere kant zou ik ook niet geprobeerd hebben iemand te arresteren die in een hoekje geklemd zat.

Uiteindelijk was het eerder het ongemak van de vrouwelijke agent dan de gêne van de sergeant waardoor ik overstag ging.

‘Kom op dan maar,’ zei ik. Ik stak mijn armen uit. Een oude truc die verdachten soms uithalen bij nieuwe agenten. Ze zijn zo opgelucht dat de verdachte niet tegenstribbelt dat ze zich niet afvragen of boeien aan de achterkant niet een betere optie is. Tot mijn verbazing maakte de sergeant geen bezwaar. Geboeid worden aan de voorkant kwam me absoluut slecht uit. Ik zou in elk geval niet meer kunnen opscheppen over de omvang van de laatste vis die ik had gevangen, maar het zou me er niet van weerhouden een wapen te grijpen en te gebruiken. De oude versie van mezelf zou zo’n fout niet gemaakt hebben. Maar aan de andere kant, de oude versie van mezelf zou niet in een hoek zijn gedreven en betrap in een bar tijdens een congres. Ik stond op. ‘Zijn we zover?’

‘We gaan,’ zei de sergeant.

Ik schoof het hoekje uit, zijwaarts, als een krab. Kwam naast hem staan.

Hij wierp me een berekenende blik toe. ‘U bent niet snel bang, hè, meneer?’ zei hij.

‘U moest eens weten,’ antwoordde ik.